

Ramon Freixas

Amb *Sed de mal*, Orson Welles intenta reprendre la seva carrera a Hollywood, després del seu rodamón/exili a Europa, emprès arran de la pèssima acollida d'*Otelo*, el fruit del qual més aïllat és *Mr. Arkadin*. Una novel·la barata fou el punt de partida. La llegenda (desmentida) afirma que el film poc se li assemblava. Allò cert és que va modificar substancialment el guió previ de Paul Monash, però no tant el contingut del llibre, ja que el seu treball conté bastants passatges presents en el text de Whit Masterson.

La pel·lícula és una dels cims més elevats de la sèrie B i esdevé una lliçó de cinema insuperable. Això parla amb rotunditat del talent i personalitat d'Orson Welles, del fet d'estar construïda sobre una trama de cinema negre vulgar, res ressenyable, situada en una ciutat de frontera, lloc *que recull el pitjor de cada país*, com se sent en un diàleg de

l'obra, però que el cineasta converteix en un subjugant laberint, ple d'enigmes, equívocs, paradoxes, singularitzat pel barroquisme de la il·luminació (aquesta extraordinària elecció d'enquadraments que respiren, supuren expressivisme) i la profunda dialèctica sobre la corrupció del poder (i de la política), característiques inseparables i reiterades de la seva obra. A part de proposar una confrontació entre el bé i el mal d'índole quasi metafísica, declina un superb drama envers la condició humana.

Sed de mal, és una pel·lícula fascinant, i part d'aquesta atracció procedeix de la seva densa posada en escena i de la seva ambivalent representació del mal, personificat en el capità Hank Quinlan (Orson Welles), greixós i megalòman, manipulador i desassossegant, una figura monstruosa però suggestiva, que desperta ressons d'una esplèndida galeria de brivalls wellèsians, tal com Kane, Otelo, Arkadin... front a l'àtona i fins i tot enutjosa rectitud del moralista poli-

cia mexicà Miguel Vargas (Charlon Heston). En suma, el monolitisme del bo versus la complexitat del dolent. Com afirma la vella meuca Tanya (Marlene Dietrich): *Era un home extraordinari. Què importa el que diguin els altres? Un epítafi molt wellèsia.*

De les múltiples set *pièces* que atresora *Sed de mal*, s'ha destacat fins a la sacietat i merescudament el virtuosisme del pla seqüència d'obertura (el passeig del matrimoni Vargas i l'explosió del cotxe de l'americà a l'altre costat de la frontera), però també es nodreix d'altres escenes memorables, des de l'assassinat de Jose Grandi (Akim Tamiroff), estrangulat per Quinlan, a l'escena de l'enfonsament de Susan Vargas (Janet Leigh) en el motel assetjat pels moters i l'inquietant porter (Dennis Weaver). Ara bé, cal significar el pla seqüència de l'interrogatori de Manolo Sánchez (Víctor Millán), tan contundent, demolidor, brillant i fascinant com la pròpia pel·lícula. ■